

רחל מרחלת על כל העולם

AVE MARIA

ומפורסמות. למרילין, לפני מותה, היו שני רומנים כאלה, עם איב מונטאן ועם בובי קנרי.

גם לי היה רומן כזה לפני שהכרתי את מיקי הרגיטיי, הכרתי גבר צרפתי ידוע, שהיה נשוי. הוא התאהב בי עד שגעון, אבל כשהשגתי אותו, הוא התחיל לשעמם אותי. כי עיקר ההנאה של אשה זה להיות קוקסיטי. אני מודה בזה בגלוי: אני אוהבת לשחק בגברים. להשיג גבר זה כלום. כל התענוג הוא במה שקורה לפני זה. הייתי צריכה להיוולד כנראה במאה ה-17, כאשר נהגו לנשק ידיים, לשלוח פרחים. הנשים היו נשים של ממש והגברים היו גברים אמיתיים.

אני אוהבת שיהגו בי כבחפץ שביר, משהו שאם לוחצים עליו יותר מדי, הוא נשבר.

כשנגמר לה הגברים בשביציון, קפצה מריה לתל-אביב. לא עברו שעות אחדות, והיא מצאה כבר את האהבה-החיים התורנית שלה. היה זה הזמר רמזי ניר, שזה עתה חזר מהופעת הרביו הישראלית באולימפיה, שם הופיע לצידה של אילנה רובינא.

רמזי, החי בנפרד מאשתו, עמד לקבל באותו יום את פני אחת מנערות פאריס, שלא היה לו די זמן לטפל בה שם. אבל הוא זנח אותה למען מריה. מאותו רגע שוב לא נפרדה. הוא עושה לי משהו בלב, הודתה מריה, וצירפה את רמי אליה, כשחזרה לבית דולפין. הוא יופיע עכשיו עמה באותה תוכנית.

הכל טוב ויפה, אבל מה יקרה אם יגיע בשבוע הבא איש השירים, מר-עולם, מיקי הרגיטיי?

לא קיבלתי ממנו עד כה מכתב, התודתה מריה. אני מתחילה

ידעתי שכשמריה ונסאן תבוא לארץ, יהיה כאן שמח. אבל אפילו בחלומות הימים ביותר שלי לא תיארת שזה יהיה שמת עד כדי כך. הומרת הצרפתייה היפה נמצאת בארץ רק שבוע, ומופיעה עדיין בבית-דולפין בשביציון, אבל על מה שאירע בשבוע זה אני יכולה לכתוב כבר עתון שלם. עתון? — ספר! ספר? — ספרייה שלימה!

והפעם זה ממקור ראשון. כי מריה ונסאן מוכנה לעשות למען העתיונות יותר מכל אמן אחר שהכרתי לפני. האחרים עושים טובה כשהם מגלים שמץ מחיהם הפרטיים. מריה הרחיקה לכת עד כדי כך שהיתה מוכנה להכניס אותי למשך שלושה ימים למיטתה הכפולה, כדי שאהיה עדה למה שמחרש שם. לזה אני קוראת חופש-העתונות.

או ככה: מוקפת פרחים, שמפניה, ויסקי, בוגנווירות, בובות ועשרות חפסיות-טיגריות במצב הכן, שוכבת מריה עירומה בחדרה, כשהיא מכוסה בסדין בלבן. מכל הקירות משקיפות אליה תמונותיה הוהרות. מוסיקת-רקע בלתי-נפסקת מציפה את החדר בצלילי, ורוגעיים. צבא של מלצרים עומד הכן למלא כל פקודה, ומרכזית מיוחדת מנהלת את רשת-השיחות שלה עם כל חלקי הארץ.

בתנאים כאלה לא יהיה זה פלא עם בשני חודשי שהותה כאן תגמור לנו מריה את כל הגברים בארץ. היא בולעת אותם בקצב של שניים ליום. ואני מתכוונת ליום רע.

אני לא מכירה גבר שיוכל לעמוד בפני קולה המפתה, בפני החיוך שבעיניה, ובפני הרגשת התלות המוחלטת שהיא מעניקה לו. אם שני האחים שיף, בעלי המלונות, אינם ביחסים טובים כל כך בזמן האחרון, זה לא בגלל זה שהצטרפו לרפיי, זה רק בגללה. ואם הפסנתרן שלה, ז'אן פייר דורסה, יעוף מהר לפאריס, זה גם כן בגללה. ומעשה שהיה כך היה.

כמנהגו הופיע ז'אן פייר בחדרה, והציף את מריה בנושקות. לפתע נשמע קול מבעד לחלון הפתוח: "אני רואה שאתה מרגיש מצויין, ז'אן פייר בעלי!" והקול היה שייך כמובן לאשתו הבלגונית של הפסנתרן.

האשה, משום מה, לא היתה מוכנה להשלים עם זה שתמורת 40 הדולאר שהוא מקבל לערב, ילוה בעלה את מריה לא רק על הפסנתר. מאותו רגע נצמדה האשה אל הבעל ולא הסירה עין ממנו. למריה זה הפריע בשעת ההופעה. בתום ההופעה היא התפרצה בועם: "אני שולחת אותו מיד לפאריס!" עוד באותו יום הזמינה מלווה חדש.

לפי זה אפשר לחשוב שהיא בטח קנאית. איפה! בהפסקת-הצהריים היא הספיקה כבר ליהנות בחברתו של המתופף של תזמורת הרוקסט, צעיר איטלקי בן 18, על חוף הים בשביציון.

בין התעלסות אחת לשניה, ניאותה מריה להסביר לי את תורת-החיים שלה. "אני תושבת שאני יודעת את אחת הסיבות להת-אבודותה של מרילין מונרו. האסון בעולם של היום הוא שלא נותנים לנשים להיות מושכות כדי להשיג גבר. הייתי רוצה, כמו שמרילין רצתה, ללחום ולהתמודד, כדי להשיג לי גבר. אבל זה לא הולך. הגברים פשוט לא נותנים שילחמו עליהם. הם נדבקים אלינו כמו דבורים לדבש. כל מה שנשאר לנו לעשות במקום להילחם, זה להרוץ אותם מעלינו.

או זאת אולי הסיבה שנשים כמונו אוהבות להשיג לעצמן גברים נשואים, ביהוד כאלה הנשואים לנשים יפות, מושכות

מי מריץ את סאמי?

אי-אפשר היה לדעת השנה שהפסטיבל הישראלי קורה בפעם נוספת, לולא הופיע בו כאורח-כבוד הפאנוטומיאי סאמי מולכו (29). כי אם אפשר להתעלם מהפסטיבל, אי אפשר להתעלם מסאמי. כשהוא ישנו, אי אפשר לטעות בזה. מה עוד שהוא אינו זז כמעט אף פעם לבדו. תמיד צמוד אליו אמרגנו ומנהל-עסקיו, הנמרץ ויפה-התואר, יורם הראל (28).

הצרה היא שתמיד כשמופיע צמר-חמד זה ביחד, מתחיל גל של לחישות, קריצות ורמוזים. ואין דבר שאני שונאת יותר מאשר לחישות, קריצות ורמוזים. פעם אחת לתמיד צריך לגמור עם זה ולדעת איפה אנחנו

סאמי מולכו

יורם הראל

עומדים. או לקחתי את סאמי-יורם ושאלתי אותם: "זה נכון, מה שאומרים עליכם, שאתם זוג הומוסקסואלים?"

עכשיו אתם מצפים ודאי שאספר לכם כיצד קיבלתי את סטירות-הלחי. אבל יש לי הפתעה בשבילכם. הם כמעט נישקו

מריה ונסאן

להיות עצובה, וזה לא טוב. כשאני עצובה, אני מרגישה את עצמי אבודה. ואני מחפשת לי מישהו שיעזור לי, יתמוך בי ויחזיק בידי.

אני בטוחה שהיא תמצא הרבה ידיים כאלה. אבל לא הייתי רוצה להיות בסביבה כאשר יופיע שם פתאום, ללא הודעה מוקדמת, המיקי הרגיטיי הזה.

תעת במקצת. זה עוזר לי לעשות אותן נורא מאושרות. כל אחת בטוחה שהיא הראשונה שהצליחה לשכנע אותי להתעניין גם בנשים.

סאמי התאכזב קצת לשמוע שפנמה ברי-גר, שהופיעה כאן בסרט על חי הקולנוע מרכוס, לא הכלילה אותו ברשימת האהבות של חייה.

לפני שנתיים, בטרם הכירה את סטודנט-הרפואה שלה, ניהלה סנטה עם סאמי רומן לסירווגין, במשך כשנה. "היא מותק של בחורה", אומר סאמי, "אבל היא קאריי-ריסטית מאוד."

לסיכום תורם גם יורם הראל את חלקו: "אשה זה כמו ספר. אם זה ספר טוב, קוראים אותו עד הסוף. אחרי כמה זמן קוראים אותו שוב."

זה נכון. הצרה היא שאני מכירה כמה קוראים שתמיד מתחילים לקרוא מהסוף.

זה קורה לכל רקדן שיש לו קצת שיער ארוך. שנינו בחורים צעירים, ואנחנו עובי-דים כבר יחד שמונה שנים. וזה משגע את האנשים. הם לא יכולים כנראה להסביר לעצמם את הקשר בינינו, אלא בצורה זו. צריך כנראה לבוא לארץ כדי לדעת מה אצלנו. זאת ארץ גדולה באמת. כאן קורה לאנשים לא שואלים כדי לדעת. כאן יודעים. לא שואלים.

ואם זה לא ברור, אז הגה דוח קצר ותמציתי על חיי-האהבה של סאמי, מאז התגיש מכוכת הקולנוע גאולה נוני: "אין לי רומנים גדולים. יש לי רומנים שוטפים. השמועות האלה עלי דווקא עוזרות לי לפעמים. אף בחורה לא פוחדת לצאת איתי, כי הרי אני כזה. לבסוף היא יוצאת מופ-

אותי, והייתי מוכנה כבר לקבל את זה בתור תשובה, לולא דאגו השניים גם להס-ביר את עצמם. "אני יודע שזה מה שאומרים עלינו", אמר סאמי, ללא כל התרגשות. "כאן בארץ הלבישו עלי מין מעיל-כפיה כזה. ראשית החליטו שאני חי בגרמניה ומתגורר שם. זה שעברתי והופעתי ב-28 מדינות — זה כלום. זה שהופעתי בשמונה פסטיבלים גם כן לא נחשב. הרביקו עלי את גרמניה, וזהו זה.

"אני הנציג של גרמניה בפסטיבל. העוב-דה שמעולם לא התגוררתי בגרמניה, אינה חשובה כנראה לאיש.

"אותו דבר קורה גם בקשר לשמועות עלי ועל יורם. כנראה שאי-אפשר לברוח מזה.

תרנגול של זהב

סקס החתונה של סבינה שכטר ומיכה ידלין נערך השבוע במועדון תרנגול הזהב שביריז המזרח. ואני מתחילה לחשוך שהמקום לא נבחר במיקרה. במיקרה המסויים הזה יש לשם קצת משמעות.

כי החתן המאושר, כלכלן בן 32, הפך לאחרונה יורש של רכוש ששווי כ-6 מיליון ל"י.

אבל למרות שהוא שווה זהב, אין החתן אחד מנערי-הזהב. הוא צעיר שקט, רציני וביישן, שלא הרבה להחליף מחזרות. הכלה נחשבת כיום לאחת מתופרות העילית של ישראל, ומי שלא עשה

זאת עד כה, צריך לבטא את שמה בנשימה אחת, יחד עם שמות כמו לולה בר, פיני לייטרפדורף או גרעין איברוזון. מלבד זאת יש לה עוד ייחוד אחד: היא סיציליאנית.

כן, הסרטים לא מגזימים בסיפורים על סיציליה. סבינה היא צעירה מאופקת במיטב החינוך הסיציליאני. ואם היא מגדלת חתול שחור בביתה, יש לזה סיבה טובה: חתול שחור בבית מנטרל את המזל הרע, הקשור באמונות התפלות שבסמל זה.

החתונה בין השניים עמדה להיערך עוד בחורף. סבינה, בתו של רופא, שעבדה בסיציליה כזבנית בחנות-אופנה ואת הקאריירה שלה בארץ עשתה תחילה כציירת-אופנה בדיעויות-אחרונות, הכינה לעצמה שמלת-חופה חרפית.

זאת אולי הסיבה שאחת התופרות המעולות בארץ הופיעה באמצע הקיץ בשמלת-חופה חזרפית לחתונתה. פשוט לא התחשק לה לתפור שמלת-חופה חדשה. בסיציליה מאמינים שזה מביא מזל רע.

האם נכון ש:

● גיודי אמיר, שחקנית-דיילת "אל-עלי", עומדת להינשא למיליונר אמריקאי, גרוש ואב לשני ילדים? (כנשי" אלה גיודי באם השמועות נכונות, אמר רה: "לא מיליונר ולא בן של מיליונר.")

● שהקוסמטיקאית אסתר גורלי ערכה ניתוח-יופי בפניה, בסיורה האחרון בחול"ז?